

Editorial

Toma Credinciosul

În Evanghelia acestei Duminici, sunt înfățișate două arătări ale Domnului Înviat către grupul mai restrâns al ucenicilor Săi, al acelor pe care El i-a ales și i-a numit „apostoli” (Lc. 6, 13) și care aveau să devină martori prin excelență ai Învierii Sale. Mântuitorul S-a arătat Înviat, după patimile și moartea Sa, unui număr destul de mare de persoane. Aceste arătări sunt cele mai importante dovezi ale adevărului Învierii Domnului.

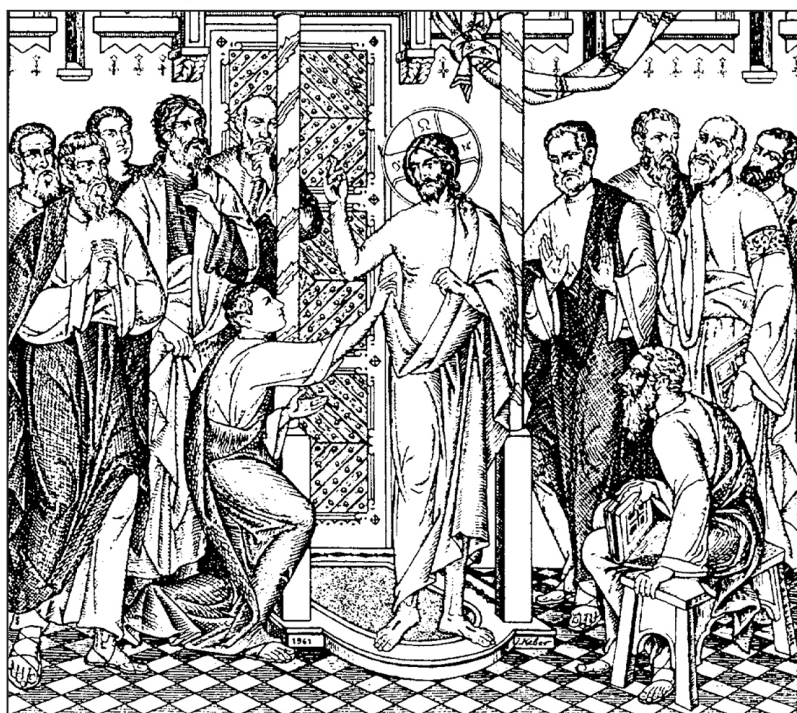
Deși prin Înviere trupul luat de Mântuitorul din Sf. Fecioară a încetat de a mai fi trup pământesc, deși Domnul Cel Înviat nu mai ține propriu-zis de lumea noastră și nu mai este supus incidentelor istorice, totuși, prin faptul că El S-a arătat unor persoane concrete, care au putut da mărturie despre întâlnirile cu El, Învierea este un fapt istoric.

După ce S-a arătat Mariei Magdalena și tuturor femeilor mironosițe, apoi, pe drumul spre Emaus, la doi ucenici și, cândva, în cursul Duminicii Învierii, lui Petru, prima parte a Evangheliei de astăzi ne spune că Domnul S-a arătat, în seara aceleiași Duminici, ucenicilor care erau adunați într-o casă din Ierusalim, o casă ale cărei uși le încuiaseră cu grijă, de frica iudeilor. El a intrat prin ușile încuiate – căci trupul Său nu mai era pământesc –, le-a dat ucenicilor pacea Sa, i-a încredințat de adevărul Învierii, le-a arătat mâinile și coasta Sa, cu semnele rănilor cuielor și sulitei și le-a conferit puterea de a ierta păcatele.

Partea a doua a Evangheliei cuprinde relatarea întâlnirii cu Toma, apostolul intrat în mentalitatea comună ca „Toma necredinciosul”. Este clar că intenția Sf. Apostol și Evanghelist Ioan nu era să ni-l prezinte pe Sf. Apostol Toma ca necredincios. La arătarea dinainte, ceilalți apostoli au avut și ei dovezi ca să creadă că Acel Care li Se arată este într-adevăr Iisus. Lor mai întâi Domnul le

arătase „mâinile și coasta Sa” și numai datorită acestei încredințări „s-au bucurat ucenicii văzând pe Domnul” (v. 20).

Domnul le spune apostolilor: „Vedeți mâinile și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt, pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine având” (Lc. 24, 39). Abia acum primesc ei adevărul Învierii și Mântuitorul poate să-i facă martori ai acestui

adevăr. Ținând cont de toate aceste relatări evanghelice, Toma nu mai apare deloc drept o excepție în grupul Apostolilor. Necredința sa nu pare a fi neapărat mai mare sau mai vinovată decât a celorlalți zece.

Este adevărat că însuși numele acestui apostol pare să indice îndoiala. „Didimos”, Geamăn, deși reprezintă traducerea firească în limba greacă a ebraicului „Thoma”, înseamnă însă, în primul rând, „dublu”, „îndoit”. Din Sf. Evanghelie, relatările arată că deși Sf. Apostol Toma este profund loial Mântuitorului, avea un caracter oarecum ezitant. El n-a fost prezent la arătarea din Duminica Învierii și nici n-a vrut să primească mărturia celorlalți apostoli.

Toma voia o experiență personală a întâlnirii cu Iisus cel Înviat, și încă una foarte palpabilă: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (v. 25). O experiență progresivă: să vadă și să pipăie. Acest mod de a-și exprima pretenția a făcut ca Toma să fie numit „necredinciosul”, epitet cu care a intrat în conștiința creștinătății.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Sf. Irodion de la Lainici	2
Pildă de curaj: femeile mironosițe	3
Poezie creștină	4
Doamne Doamne, nu am Om...!	8
Căsătoria – cale spre desăvârșire	9
Duminica a V-a după Paști	10
Stropi din peniță	11
Duminica a VI-a după Paști	12

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici (3 mai)

„Pe luceafărul cel din Oltenia, cu închinare de taină ca pe un Părinte ales să-l slăvim, acum noi credincioșii; că înainte-văzător fiind Sfântul Irodion, de boli pe toți vindecându-i, duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viața sa” (Tropar)

Sfântul Cuvios Irodion este unul dintre marii Părinți duhovnicești ai monahismului românesc, care au strălucit în mănăstirile din Oltenia. Sfințenia sa a

strălucit vreme de jumătate de veac în Mănăstirea Lainici, fiind un călugăr iubitor al înfrânării și al rugăciunii neîncetate.

S-a născut în București, în anul 1821 și a primit la botez numele de Ioan. A fost crescut de părinți în dragoste de Dumnezeu. La vârsta de 20 de ani intră în obștea Mănăstirii Cernica unde deprinde meșteșugul luptei duhovnicești, încât întrecea pe mulți cu rugăciunea, smerenia, cinstea și ascultarea. Însuși Sfântul Ierarh Calinic, starețul său, văzându-i râvna călugărească l-a primit în rândul monahilor, dându-i numele de Irodion.

Odată cu investirea Sfântului Calinic ca Episcop de Râmnic în anul 1850, Cuviosul Irodion a trebuit să părăsească Cernica pentru a se stabili la Mănăstirea Lainici. Datorită virtuților sale alese de părinte

Toma Credinciosul

(urmăre din pagina 1)

Următoarea arătare are loc după opt zile, adică în Duminica următoare. Evanghelistul ține să relateze prezența specială a Domnului în ziua cea dintâi a săptămânii, care, intrată în conștiința creștinilor ca ziua învierii, a devenit, de la început, ziua obișnuită de adunare a Bisericii pentru săvârșirea Sf. Liturghii. Toma era și el acum cu ceilalți ucenici. Venirea lui Iisus se petrece ca prima dată: El intră prin ușile încuiate și le spune: „Pace vouă!”. Apoi, I. Se adresează direct lui Toma, arătând că vrea ca Toma să experimenteze ceea ce ceruse: să vadă și să pipăie.

Evanghelia nu ne spune dacă Toma a pipăit rănila Domnului, dar ne spune că nu era un necredincios. Cuvintele lui sunt puternice mărturisiri de credință: „Domnul meu și Dumnezeu meu”. Aceste cuvinte nu sunt rodul pipăirii, ci o mărturisire în Duhul Sfânt. „Nu fi necredincios, ci credincios!” spune Domnul și, prin aceste cuvinte, Toma necredinciosul devine Toma credinciosul.

Cu aceste mărturii, deși Sf. Apostol Toma nu mai apare în niciuna din scrierile canonice, avem suficiente temeiuri să nu ne îndoim de statornicia credinței lui. De atunci, el nu va mai fi niciodată Toma necredinciosul. Avea să propovăduiască Evanghelia lui Hristos în Parția și India, însoțit de Duhul Sfânt. Acolo Îl va mărturisi pe Hristos, pe „Domnul și Dumnezeu” său și va întemeia o înfloritoare Biserică creștină.

De dorul unui sălaș minunat în Împărăția cerurilor, să ne umplem și noi de puterea de a-L mărturisi pe Iisus cel Înviat și astfel, să facem pomenirea Sf. Apostol Toma! Amin.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a doua după Paști, a Sf. Ap. Toma, Sf. Ev. Ioan 20, 19-31, 1 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici (3 mai)

duhovnicesc, Sfântul Calinic l-a ridicat la rangul cel mai înalt al călugăriei, acela de arhimandrit, alegându-l totodată și duhovnic al său.

Cuviosul Irodion s-a făcut remarcat prin viața sa aleasă: postea îndelung, își împlinea cu osârdie pravila și canonul, nu lipsea niciodată de la slujbele bisericești, noaptea o petrecea în lacrimile rugăciunii, iar ziua lucra alături de părinți la ascultările cele mai grele.

Ca preot și duhovnic, fericitul Irodion s-a nevoit atât de mult, încât chipul nevoițelor sale nimeni nu-l poate spune, că se ostenea mai mult decât toți și se silea să fie plăcut tuturor cu cuvântul și cu fapta. Dar, cu cât se silea pentru a spori viața duhovnicească la schit, cu atât mai mult era cuprins de dorința liniștirii și a rugăciunii neîncetate.

Devenise făcător de minuni din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni și era înzestrat cu darul înainte-vederii, cunoscând păcatele celor care veneau la el și cele ale înaintașilor lor.

Se spune că a venit odată la cuviosul Irodion o femeie care i-a adus niște lapte. Femeia i-a dăruit vasul cu laptele muls de la capra ei părintelui. Însă cuviosul a refuzat-o categoric, zicându-i că nu-l primește deoarece nu-i de la capra ei.

– Ba nu, părinte, de la capra mea este. L-am muls acum, este proaspăt.

– Nu, femeie, nu-l primesc pentru că nu mai este cu adevărat de la capra ta. Aseară ai dat-o diavolu-

lui și foarte des ai acest obicei rău. De aceea pentru că ai dat diavolului capra, laptele nu mai este al ei, ci al diavolului. Te rog iartă-mă, dar nu-l primesc!

Vădită femeia fiind de păcat s-a întors acasă cu laptele cerându-și iertare și făgăduindu-i că nu va mai drăcui niciodată.

Cuviosului Irodion ridica din teamă și frică, din mâhnire și îndoială, din neliniște și ispită, sufletele credincioșilor, tămăduind pe cei bolnavi și scoțând duhurile cele necurate cu rugăciunile sale.

În primăvara anului 1900, la data de 3 mai, Cuviosul Irodion a trecut la cele veșnice. Trupul său a fost așezat într-un mormânt săpat de-a dreapta altarului bisericii Mănăstirii Lainici, rămânând aici până în ajunul sărbătorii Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, din 10 aprilie, anul 2009, când prin bunăvoința Cuviosului Irodion, cinstitele sale moaște au fost ridicate din mormânt și așezate, cu rugăciune și priveghere în biserica cea mare, spre închinarea tuturor călugărilor și credincioșilor.

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici este un mare făcător de minuni, care vine grabnic în ajutorul celor îl cheamă în rugăciune cu credință și cu dragoste; aducând alinare sufletelor celor întristate și vindecare de toate bolile sufletești și trupești.

Cu rugăciunile Sfântului Cuvios Irodion, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Preot Daniel Budeanu

Parohia Motru I, jud. Gorj

Sursă foto: doxologia.ro

Pildă de curaj: femeile mironosițe

Mântuitorul Iisus Hristos este prins de către oamenii arhiereilor, judecat, bătut, umilit, scuipat, crucificat. Spaima, groaza, teroarea, frica, toate la un loc se revarsă asupra ucenicilor și asupra apropiaților Domnului Iisus. Apostolii se zburătăcesc, care încotro (*Pr. N. Steinhardt*), fug și se ascund de iudeii care îi căutau ca să îi omoare (*Ioan XX*). Se ascund și se încuie în casă, așteptând ca furia generală să se liniștească.

Pe Drumul Calvarului (*Via Dolorosa*), Mântuitorul este părăsit de către preaiubiții Săi ucenici (cu excepția Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, cel care va rămâne alături de Preasfânta Maică Fecioara Maria, până la moartea acesteia), iar companie îi țin răuvoitorii, curioșii gură-cască, amatorii de spectacole macabre, inclusiv execuții publice, și femeile mironosițe.

Alături de Iosif din Arimateea și de Nicodim (ucenici în ascuns ai Domnului Hristos), de Sfânta Fecioara Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos și de Sfântul Evanghelist Ioan, femeile mironosițe ajută la îngroparea în grabă a Preasfântului Trup al lui Hristos, într-un mormânt

nou din apropierea Golgotei. Sfârșitul zilei de vineri, a îngrozitoarei Răstigniri, însemna începutul Paștelui iudaic, adică marea sărbătoare care data din timpul lui Moise, după scoaterea poporului ales din pământul Egiptului, semnificând trecerea de la robie la libertate. Totul este făcut în grabă, ca în goana de puteră, fără prea mult timp pentru deliberare, pentru ca apoi totul să se supună unei apăsătoare așteptări.

În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe Scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul fiind (rugăciunea pe care preotul o rostește când cadește Sfânta Masă din altar), Hristos Domul preface întreaga creație, restaurând omul și reaşezându-l în starea primordială din care a căzut prin păcatul lui Adam. Și înviind a treia zi și cale făcând oricărui trup la învierea cea din morți, că nu era cu putință a fi ținut sub stricăciune Începătorul vieții, făcutu-s-a începătură celor adormiți, Întâi-Născut din morți, ca să fie Însuși Începătorul tuturor în toate (Rugăciunea Anamnezei-Liturgia Sfântului Vasile cel Mare). Hristos Înviază biruind lanțurile morții.

Pildă de curaj: femeile mironosițe

Mormântul Domnului se afla sub pază militară: soldați străini de neam și de credință (romani) aveau ca sarcină ca nimeni să stea în proximitatea mormântului, orice încălcare a acestui ordin venit de la însuși guvernatorul Pontiu Pilat, fiind pedepsită cu moartea.

În dimineața zilei de duminică evenimentul care a schimbat lumea s-a petrecut: Hristos a înviat. Nimeni că l-a văzut pe Domnul înviind, în schimb foarte mulți L-au văzut pe Domnul înviat (*Mitropolit Bartolomeu Anania*). Piatra imensă de la intrarea mormântului lui Hristos s-a dat singură la o parte nu pentru ca Domnul să poată ieși din mormânt (Hristos a venit în casa unde erau apostolii prin ușile încuiate, nu exista pe lume ceva care să-l stea împotriva puterii Sale dumnezeiești), ci pentru a arăta că Cel Viu, Viața Însăși, nu putea să sălășluiască în locașurile morților.

În acest context, în miez de noapte, spre îngânatul zorilor cu noaptea, pentru că îngroparea Mântuitorului a fost săvârșită în pripă, femeile mironosițe trebuiau să împlinească obiceiul iudaic al îngropării și să ungă cu miruri

trupul Domnului și de aceea, la acea oră de noapte, ele se îndreaptă spre mormânt, rugând pe Bunul Dumnezeu să le trimită ajutor pentru a putea intra în mormânt ca să facă rânduiala cuvenită.

Așa cum femeia a fost prima care l-a văzut pe Adam, femeile mironosițe sunt primele care îl văd pe Noul Adam, pe Hristos Domnul Înviat. Femeile mironosițe sunt: Preasfânta Fecioară Maria, Maria-Magdalena, Maria, mama lui Iacov și a lui Iosie (sau Iosif), Maria lui Cleopa, Ioana, soția lui Huza, Salomeea, Suzana, Marta și Maria, surorile lui Lazăr și Sfânta Veronica, femeia care pe Drumul Crucii l-a șters Mântuitorului față însângerată și plină de sudoare cu o mahramă curată (pe care s-a impregnat Sfântul Chip al Domnului).

Ce vedem la toate aceste femei, care este trăsătura lor comună? Întâi de toate este **dragostea lor de Hristos**. Apoi, toate dau dovadă de o mare virtute pe care o au: lipsa fricii sau curajul, adică **bărbăția**. Da, femeile mironosițe ne arată nouă tuturor, că însușirea pe care ar trebui să o vedem în principal la bărbați, se arată în plenitudinea ei la aceste femei purtătoare de mir. Lor nu le-a păsat de scutierii înarmați care erau pe Via Dolorosa până la Golgota (Veronica a sfidat ordinul de a se apropia de un condamnat la moarte, încălcarea lui fiind pedepsită de regulă cu execuția pe loc și fără judecată), nu le-a stat mintea că ar putea fi ucise sau jignite de către paznicii Sfântului Mormânt, pentru că ele aveau de împlinit o voie a lui Dumnezeu, din dragoste pentru Cel răposat și toate acestea provenind din curajul pe care îl aveau. Pentru curajul lor, Biserica a rânduit ca zi de prăznuire a tuturor femeilor creștine *Duminica a III-a după Paști*, adică a *Mironosițelor*, a femeilor purtătoare de mir și de curaj, cu adevărat.

Preot prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica a III-a după Paști, a Mironosițelor, Sf. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8, 8 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul (27 mai)

Dumitra Groza

Floare aleasă din cununa
Sfinților Români s-a arătat,
Căci cu credință, întotdeauna,
Pe Dumnezeu a binecuvântat.

Și sufletul drept, i-a fost sădit
În marea Grădină a Raiului;
Viață veșnică a dobândit,
Că a ales să urmeze Domnului.

În primele veacuri creștine,
Iuliu Veteranul s-a născut (255)
Pe malul de sud al Dunării
Și-ntr-o familie creștină a crescut.

A efectuat stagiul militar
Timp de 27 de ani
În Legiunea a XI-a „Claudia”
Condusă de împărați romani,

În Moesia Inferior (Dobrogea),
În Durostorum, și-aici a câștigat
Vrednicia lumească de veteran,
Pe-atunci, un titlu binemeritat.

Dar mai presus de cele lumești
A susținut credința adevărată
În Domnul Iisus Hristos;
Și-a propovăduit-o viață toată.

Trăind în vreme de prigoană
Pe timpul împăraților păgâni,
Dioclețian și Maximian, care
Au martirizat mulți creștini,

În cadrul persecuției din 303-304,
Iuliu Veteranul a fost adus
În fața prefectului local Maxentius
Și la judecată a fost supus.

Întâi, procuratorul roman,
Se străduia să îl atragă
Pe minunatul soldat veteran,
Ca închinarea la idoli să aleagă

Și prin cuvinte măgulitoare,
O leafă atrăgătoare i-a promis;
Crezând că pentru atâția bani,
Veteranul Iuliu se lasă convins.

Șarpele, ce pe Eva a înșelat,
Căuta ca și pe Iuliu să-l abată
De pe drumul cel minunat,
Ca să piardă credința adevărată.

Numai că, având inima plină
De înțelepciunea lui Dumnezeu
Și prin dragoste divină
S-a apărat de puterea celui rău.

Obligat să jertfească zeilor
Cu toată determinarea a refuzat,
Spunând că l se închină
Dumnezeului cel Adevărat.

Nu ascultă de legile păgâne
Și jertfă zeilor falși nu aduce,
Preferă să moară pentru Hristos,
Cel ce S-a răstignit pe Cruce

Pentru păcatele noastre
Și multe umilințe a răbdut:
Bătăi, scuiări, lovituri, ocări,
Ca să ne scoată din păcat.

Tatăl Ceresc l-a păzit curat
Pe Iuliu și l-a ferit de înșelăciune,
L-a păstrat cugetul neîntinat
Și i-a dăruit înțelepciune.

Căutător al comorilor cerești,
Bogățiile veșnice a iubit,
Disprețuind avuțiile lumești
Și-n credință a rămas neclintit.

Judecătorul cel necredincios
Pe nedrept, pe Iuliu, l-a condamnat,
Dar el l-a urmat pe Domnul Hristos,
Cel ce viață veșnică ne-a dat.

Cinstea de a fi creștin a îmbrățișat,
Știind că este mult mai presus
Decât orice bun acumulat;
Dragostea și credința în Domnul Iisus.

Văzându-i curajul și credința
Dregătorul a renunțat;
Și-a dat seama că e-n zadar
Să lupte și n-a mai încercat

Să-l determine să jertfească
Idolilor, și, apoi a poruncit
Să i se taie capul Sfântului,
Că la moarte l-a osândit.

Iuliu a primit cu bucurie jertfa;
Pentru Cel ce S-a răstignit
Și capul pe cruce și-a plecat,
Prin Care, noi toți ne-am mântuit.

Porțile vieții veșnice
Domnul Hristos ne-a deschis,
Că prin asumarea păcatelor noastre,
Ne-a netezit drumul spre Paradis.

Fericit a mers spre locul de osândă,
Încurajat de cei ce-l întâlneau;
Îl admirau toți pentru izbândă,
Că nu s-a înfricoșat, și, pentru el se bucurau.

Capul sub sabie și-a plecat
Fără frică sau părere de rău;
Cu mare credință s-a rugat
Și nădejde-n Bunul Dumnezeu,

Știind că este bun și milostiv
Și-i va primi sufletul său,
Că a crescut de mic cu încrederea
În iubirea lui Dumnezeu.

După tăierea cinstului cap
A zburat la cer cu aripile muceniei,
Însoțit de îngeri, trimiși de Sus,
Ce-l conduceau pe drumul veșniciei.

Locuitor cu Sfinții și Dreptii
La limanul mântuirii a ajuns,
Prin iubirea sa din inimă
Pentru Mântuitorul nostru Iisus.

Sufletul său înfrumusețat
Cu podoabele virtuților
A răbdut, a lucrat, s-a rugat
Și-a trecut în rândul Sfinților.

El a urmat și altor mucenici:
Pasicrat și Valentin ce-au plecat,
Voioși spre Împărăția cerească,
Apoi pătimitorului Isihie i-a urmat.

Lumină lină a Ortodoxiei,
Pe calea mântuirii călăuzitor,
Fiind pentru creștinii ortodocși
Un model și un distins îndrumător.

Ca rod ales duhovnicesc
Din neamul nostru românesc,
Sfântul Iuliu Veteranul, acum,
E locuitor al Raiului Ceresc.

Sfântul Iuliu Veteranul,
E-un rod duhovnicesc ales
Din neamul nostru românesc,
De Domnul, cu iubire și milă cules.

Prin credință, dragoste și jertfă,
La limanul mântuirii a ajuns;
Cugetele cele deșarte a alungat,
Iar „Poruncile”, în suflet i-au pătruns.

În procesele de judecată, din „Acte martirice”
Sfântul Iuliu Veteranul a mărturisit:
„Domnul Iisus Hristos Mântuitorul,
Pentru păcatele noastre S-a jertfit

Și El rămâne-n vecii vecilor.
Cine, pe Hristos Dumnezeu, Îl va mărturisi
Va avea viață veșnică, iar cel ce-l va tăgădui
Pe Hristos, în veci se va osândi”.

Pe 27 mai noi îl cinstim,
Că a rămas creștin adevărat
Și an de an cu drag îl prăznuim
Că-a fost un model minunat.

Să îl rugăm pe Sfântul Iuliu Veteranul
Să mijlocească la Tronul cel Ceresc
Pentru iertare, credință și mântuire,
Pentru tot neamul nostru românesc.

(27 mai 2022, Tg-Jiu)
Sursă foto: ro.wikipedia.org

Sfântul Mărturisitor Ioan Rusul (27 mai)

Dumitra Groza

Sfântul Mărturisitor Ioan

Într-un sat din Rusia s-a născut
Pe la anul 1690, din părinți buni
Și în dreapta credință a crescut.

La vârsta potrivită a fost luat
La oaste, unde a participat
La războiul lui Petru cel Mare
Și împotriva turcilor a luptat.

În luptele pentru dezrobirea
Azovului, prizonier a fost luat
De tătari și vândut unui turc,
Din Procopion, un stăpân bogat.

Întorcându-se-n ținutul său,
Cu el, aga, și pe Ioan l-a luat,
Aproape de Cezareea Capadociei
(Asia Mică), într-un loc îndepărtat.

Ioan era împodobit
Cu multă înțelepciune,
Pe care Domnul o dăruiește
Celor ce fac fapte bune

Și celor ce-L iubesc pe El
Și cu multă smerenie suporta
Robia, și batjocorile otomanilor,
Pentru că toată lumea-l umilea

Numindu-l „ghiaur”(necredincios),
Dar el răbda fără să cârtească,
Spre al sufletului să folosească,
Și fără să se-împotrivescă.

„Dacă mă lași în credința mea
Cu sânguință poruncile voi împlini,
Dar de mă vei sili să-mi las credința,
Mai degrabă, cu bucurie voi muri.

Creștin m-am născut pe-acest pământ
Și tot creștin la Cer m-oi duce,
Pentru că Domnul meu Iisus Hristos
Pentru noi, S-a răstignit pe Cruce!”

Văzând credința sa nestrămutată
În Hristos, stăpânul, în pace l-a lăsat,
Că era supus și vrednic și să treacă
La credința lor, n-a mai insistat.

Rându-i ca de vite să îngrijească,
Fericitul Ioan își întindea,
Trupul să se odihnească
Direct, în staul, pe podea,

Mulțumind lui Dumnezeu
Că și pe el l-a învrednicit
A fi următor în smerenie Fiului Său,
Cel ce, în iesle, să Se nască, a primit.

Dumnezeu văzând credința
Și mărturisirea robului Său,
A înmuiat inima stăpânului,
Cea împietrită de cel rău.

Cu timpul a-nceput să-l îndrăgească,
Văzându-l supus și smerit,
Cu blândețea sa îngerească,
Că era cu totul îmbunătățit.

Sfântul Ioan se ruga neîncetat,
Iar noaptea puțin se odihnea
Direct pe podea ghemuit și nemâncat
Și cu-o pânză veche se acoperea.

Noaptea staulul se umplea
De mireasmă duhovnicească
Pentru rugăciunile lui arzătoare
Și comportarea îngerească.

Postea multe zile, doar cu puțină
Pâine și apă, și rostea întruna,
Psalmii Prorocului David;
Dobândind astfel „cununa”.

Câteodată, noaptea, pe ascuns,
La Biserica „Sf. Gheorghe” mergea
Și-n pridvorul ei, în picioare, pătruns,
Toată noaptea, cu lacrimi se ruga.

În această Biserică, într-o răpă zidită,
Aproape de casa stăpânului,
Sfântul Ioan, cu inima zdrobită,
Cu Trupul și Sângele Domnului

În fiecare sâmbătă se împărtășea,
Purtând în trupul lui cel sfios,
Bunătatea, credința, iubirea,
Căldura și lumina lui Hristos.

Căutând asupra robului său
Credincios, Domnul, care cercetează
Inimile fiecăruia și-i scapă de rău,
Permanent îi supraveghează.

Domnul a făcut să înceteze
Batjocora celor de altă credință,
Asupra Sfântului Ioan Rusul,
Cel plin de aleasă nevoință.

Cu multe bogății a binecuvântat
Bunul Dumnezeu și casa stăpânului,
Care, bucuros, s-a încredințat,
Că-s pentru rugăciunile robului.

Și a propovăduit cu încântare
Virtuțile robului său smerit,
Încât și cei de altă credință,
Pe Sfântul Ioan Rusul l-au cinstit.

După ceva vreme, când aga a plecat
Ca un pelerinaj la Mecca să facă,
Sluga cea credincioasă s-a rugat,
Ca aga, sănătos să se întoarcă.

Și stăpâna casei a organizat
Un praznic de mulțumire
Cu rudele și prietenii soțului,
Rugându-se pentru a lui revenire.

La masă a fost pus să slujească
Fericitul Ioan, și punând pe masă
Un pilaf îndrăgit mult de stăpân,
Soția și-a amintit bucuroasă,

Că pentru soțul său, acest pilaf
Era o mâncare preferată
Și-i părea rău că nu este prezent,
Dar Ioan Rusul a cerut îndată,

O farfurie cu mâncare
Pentru stăpânul său plecat,
Spunând că i-o va duce,
La Mecca, unde-i plecat.

Cei prezenți auzind cererea
Au râs toți pe înfundate,
Știind că lucrul acesta,
Sub nicio formă nu se poate.

Stăpâna s-a gândit că Ioan,
O dă unui alt rob să-o mănânce
În numele stăpânului plecat,
Având un suflet blând și dulce.

Dar a comandat mâncarea,
La bucătăreasă, ca pentru soțul său;
Sfântul Ioan a luat farfuria plină
Și a plecat în staulul său.

A îngenunchiat cu smerenie,
Rugând pe Bunul Dumnezeu
Să ajungă farfuria cu pilaf
La Mecca, la stăpânul său.

Ioan s-a întors degrabă,
După ce farfuria a dispărut
Anunțând că a trimis-o,
Slujind smerit ca la început.

Stăpâna n-a zis nimic,
Pentru că-l știa corect și milos,
Dar mesenii crezând că-i șiretlic,
Li s-a părut ceva dubios.

Soția s-a gândit că fericitul
A dat-o unei familii creștine,
Sărace, cum a mai făcut,
Renunțând adeseori la sine.

La Mecca, aga, întorcându-se
De la geamia (moscheea) cea mare,
Când a descuiat ușa camerei,
A rămas plin de mirare

Văzând pe masă așezată,
O farfurie de aramă frumoasă
Plină cu mâncarea sa preferată,
Caldă și foarte gustoasă.

S-a gândit în fel și chip
Cine-ar fi putut să i-o aducă,
Când singura cheie era la el,
Iar distanța fiind foarte lungă?

A rămas și mai mirat,
Când atent s-a uitat la farfurie,
Iar pe margine era însemnat
Numele său așa cum trebuia să fie,

Ca pe toate vasele de-acasă
Dându-și seama că este adevărat,
Că farfuria cea misterioasă,
Venise de-acasă pe neașteptat.

S-a așezat și a mâncat bucuros
Văzând că farfuria îi aparține,
Iar pilaful acela gustos
I-a și căzut foarte bine.

La întoarcere a adus în bagaj,
Farfuria inscripționată
Și comparând-o cu vasele de aramă,
A arătat-o la lumea toată.

Toți a casei s-au umplut de teamă,
Doar Fericitul Ioan nu era mirat,
Că el îl rugase pe Domnul s-o ducă
Și Care, repede, l-a și ascultat.

Vestea despre această minune
În tot ținutul s-a răspândit

Cu sporită repeziciune,
Iar pe Sfântul, în alt mod l-au privit.

Cu teamă și mult respect
Au început toți să îl privească
Pe acest rob smerit și drept,
Fără să îl mai necăjească.

Stăpânul s-a bucurat văzând,
Că este un plăcut al lui Dumnezeu
Și s-a străduit să-i poare de grijă,
Cât mai mult, slujitorului său.

A insistat ca Sfântul să se mute
În cămăruța pregătită lângă vite
Și pe care Fericitul Ioan o refuzase
Mereu, ferindu-se mult de ispite.

Sfântul, împlinea cu sânguință
Toate poruncile date, ținea post,
Iar noaptea, în staul, priveghea,
Se ruga și cânta psalmi, pe de rost.

Sfântul Ioan, după puțini ani
Trăiți în muncă, post și rugăciune,
Iubind mult pe cei sărmani
S-a împodobit cu fapte bune.

Apropiindu-i-se sfârșitul,
S-a îmbolnăvit și a cerut
Să fie culcat pe paie, în staul,
Unde viața și-a petrecut.

Cunoscându-și el plecarea
Dinainte, a rugat să fie adus,
Preotul duhovnic, știind că,
Sfânta Împărăție-i mai presus

De tot ce este pe acest pământ
Pentru a sufletului mântuire,
Dar trebuie primită-n „haină de nuntă”
Și cu aleasă pregătire.

Temându-se de musulmani,
Preotul, Sfintele Taine, le-a așezat
Într-un măr pe care îl scobise
Frumos, și l-a binecuvântat.

Primindu-le cu vrednicie,
Sufletul la Cer s-a dus, (27 mai 1730)
Ca alături de Sfinți să fie
Și primit de Domnul Iisus.

Cu învoirea turcilor, preoții
Creștini, trupul bine pregătit,
În prezența mulțimii,
A fost cu cinste prohodit.

Cel ce fusese rob atâta timp,
Ca un stăpân a fost îngropat,
Pentru că întreaga viață,
Pe Domnul Iisus L-a lăudat!

Sfântul Ioan, în vis, i s-a arătat
Duhovnicului îmbunătățit, (nov. 1733)
Înștiințându-l despre trupul său,
Care a rămas neputrezit.

Bunul preot îi cunoștea
Atât suferința cât și torturile,
Pentru că sâmbăta îl spovedea
Știindu-i și privegheurile.

După șovăielile duhovnicului,
Cu îngăduința lui Dumnezeu,
Un stâlp de foc s-a ridicat
Deasupra mormântului său.

Creștinii au deschis mormântul
Și o minune s-a arătat!
Trupul Sfântului era neputrezit,
Cum e și astăzi și bine înmiresmat.

Cu mare bucurie și evlavie
Trupul Sfântului Ioan au ridicat
Și-n Biserica „Sfântului Gheorghe”,
Cu smerenie și evlavie l-au așezat.

În 1832, Osman Pașa trecând
Prin Procopion a prădat,
Biserica Sfântului Gheorghe
Și Sfintele Moaște-n foc a aruncat.

În mijlocul focului arzând,
Trupul Sfântului Ioan se mișca
Ca și cum ar fi fost viu, pârând
Un om care se zvârcolea.

De spaima care i-a cuprins,
Odoarele sfinte-au abandonat,
Că prin rugăciunile Sfântului Ioan
Turcii nimic nu au mai luat.

A doua zi după plecarea turcilor,
Creștinii au împrăștiat
Cărbunii și cenușa și-au descoperit
Trupul Sfântului mlădios, înmiresmat,

Că nu pățise niciun rău
Și flăcările nu l-au afectat;
Îl apăraseră Bunul Dumnezeu
Pe robul Său cel minunat.

În anul 1922, când Asia Mică
Sub stăpânirea Turciei a intrat,
Grecii din regiune-au fost nevoiți
Să plece numai cu ce-au apucat:

Odoarele Bisericii, lucruri personale,
Și Sfintele Moaște au luat,
Iar după multe peregrinări
Pe Insula Evia, ele s-au aflat.

Aici, în Procopion, (1951)
O Biserică sfințită au ridicat

Și Sfintele Moaște ale Fericitului Ioan,
Cu evlavie le-au așezat.

Cei ce aleargă cu credință,
Cu inima și sufletul curat,
Tămăduiri, alinări, biruință,
Mulți credincioși au câștigat.

Să-l prăznuim cu bucurie (pe 27 mai),
Cu gând curat și cu inima smerită
Și să-l rugăm, ca îndrumător să ne fie,
Și să ne ferească pe toți de ispită.

Îi mulțumim Domnului Sfânt,
Că mare grijă ne poartă mereu:

Coboară „Îngeri” pe pământ,
Ce ne învață să ne ferim de rău!

(27 mai 2022, Tg-Jiu)
Sursă foto: crestinortodox.ro

Doamne Doamne, nu am Om...!

În Duminica a IV-a după Sfintele Paști, Sfânta noastră Biserică ne pune înaintea minunii săvârșită de Mântuitorul la Scăldătoarea Vitezda, care în evreiește înseamnă Scăldătoarea Oilor, deoarece acolo, după ce oile aduse de popor au fost pregătite pentru jertfe, măruntaiele lor erau aduse și spălate în această scăldătoare.

În acest loc ne spune Sf. Evanghelie că era adunată mulțime de bolnavi ce așteptau ca din rândul dumnezeiesc, să vină un înger care să tulbure apa și să îi dea puterea de a vindeca pe primul care

să nu-ți fie ceva mai rău” (In. 5, 14b). De aici vedem că starea sa, și implicit și a noastră, a tuturor, este cauzată de păcatele și de relele noastre obiceiuri. De ce și a noastră? Pentru că o astfel de suferință este răbdată de Dumnezeu, și nu trimisă, în sensul că Dumnezeu rabdă împreună cu noi în suferințele noastre, în scopul înțeleptirii, și al realizării că fără Dumnezeu noi suntem neputincioși și lipsiți de valoare. Dumnezeu nu ne-a creat pentru a fi stăpâniți de neputințe și de boli sau pentru a muri, ci ne-a creat pentru a ne împărtăși de nemurire și pentru

ar fi intrat în ea. În această mulțime de bolnavi de tot felul Sf. Evanghelist Ioan ne atrage atenția asupra unui om paralytic, slăbănog, care de treizeci și opt de ani aștepta să fie vindecat de boala lui. Pentru a înțelege mai bine istorisirea acestui eveniment, trebuie să ne punem câteva întrebări esențiale, anume: De ce acest bolnav a ajuns într-o stare atât de înfricoșătoare? De ce vreme de treizeci și opt de ani nu a reușit să se vindece, deși posibilitatea aceasta părea că o are atât de aproape de el? De ce vine Mântuitorul în acest loc, în care se putea vedea urmarea deplină a egoismului și egolatriei noastre în detrimentul iubirii lui Dumnezeu? De ce l-a vindecat Mântuitorul numai pe acesta, nu și pe ceilalți bolnavi?

Prima întrebare este de ce acest bolnav a ajuns într-o stare atât de înfricoșătoare? Pentru a afla răspuns la aceasta trebuie să urmărim sfatul dumnezeiesc cu care se încheie istorisirea: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca

a-L iubi veșnic, însă ca urmare a păcatului, noi am ajuns să simțim durerea, să simțim suferința, boala, și în sfârșit, moartea. Dar Mântuitorul Hristos ne-a redat libertatea față de acestea.

De ce vreme de treizeci și opt de ani nu a reușit să se vindece acest bolnav, deși posibilitatea aceasta părea că o are atât de aproape de el? În acest loc se făcea o nedreptate permanentă, pentru că așa cum înțelegem din textul Sf. Evanghelii, cei cu boli mai grave, care nu puteau să se miște, să vadă, și altele asemenea, nu reușeau să ajungă singuri în scăldătoare pentru a se vindeca, deoarece erau mereu întrecuți de cei cu suferințe mai mici, mai suportabile, care încă aveau putere să se miște mai repede decât ceilalți, sau care erau ajutați de mai mulți însoțitori. Astfel că acest paralytic nu reușea niciodată să intre în apă de unul singur. Trebuie să mai observăm un lucru pe care îl întâlnim adesea în viața noastră. Acest om vedea scăldătoarea ca singura lui posibilitate de vindecare, pe când Dumnezeu pregătise pentru el ceva mai bun. Pentru el Dumnezeu însuși a venit să-l caute și să-l vindece, așa cum vine și în căutarea noastră, a tuturor celor pe care îi pierduse, fiind răpiți de diavol prin păcat. Astfel, cea apă era vindecătoare în aparență, pentru că perspectiva bolnavului era îngustată de limitele gândirii omenești, pe când cea dumnezeiască cunoștea cu adevărat de unde avea să primească vindecarea de care avea nevoie.

De ce vine Mântuitorul în acest loc, în care se pu-

tea vedea urmarea deplină a egoismului și egolatriei noastre în detrimentul iubirii lui Dumnezeu? Pentru că așa cum am spus, Dumnezeu, fiind Părintele nostru, nu poate rămâne indiferent la durerea fiilor Săi. Mântuitorul, când sosește aici, intră în dialog cu acest om, nu pentru că nu ar fi știut dacă vrea să fie sănătos sau nu, pentru că ar fi un lucru demn de luat în răs să întrebi pe un bolnav dacă vrea să fie sănătos, ci pentru a-l da drept exemplu de răbdare, de nădejde și de credință. Răspunsul pe care acesta îl dă Mântuitorului: „Doamne, nu am om...” ne arată că el nu aștepta pe oricine, ci aștepta pe omul dispus să renunțe la propriul egoism, la propriul eu, pentru a sluji aproapelui său, și cum acel om întârzia să apară, în locul său a venit Dumnezeu-Omul, Care a venit să ne dea exemplu de slujire a aproapelui.

De ce l-a vindecat Mântuitorul numai pe acesta, nu și pe ceilalți bolnavi? Relatarea evanghelică

se oprește aici, numai la vindecarea acestuia, însă nu putem crede că Dumnezeu nu ar mai fi vindecat și pe alții, pentru că ceea ce avem păstrat în Sf. Evanghelii sunt numai o mică parte din tot ceea ce Mântuitorul a făcut și a învățat. Sau putem să mai înțelegem și în acest fel, că pentru toți aceia care nu sufereau de prea mult timp, vindecarea nu ar fi fost un eveniment atât de așteptat, și nu ar fi fost pricină de schimbare a modului păcătos de a viețui, dacă cei bolnavi nu ar fi înțeles motivul pentru care se află în suferință. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ferească de această stare cumplită, atât a trupului, cât și a sufletului. Amin!

Preot prof. Gheorghe Ionașcu
(predică la Duminica a IV-a după Paști,
Vindecarea slăbănogului de la Vitezda,
Sf. Ev. 5, 1-15, 15 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Căsătoria – cale spre desăvârșire

Familia este un altar de jertfă a propriului egoism și egocentrism deoarece în cadrul ei învățăm să iubim cu adevărat, având dragostea jertfelnică lipsită de egoism. Ne jertfim pentru cel de lângă noi, renunțăm de multe ori la confortul nostru și de ce

mult decât ne iubim propria persoană. De exemplu, este știut faptul că părinții își iubesc copiii mai mult decât îi iubesc copiii pe ei, însă părinții nu se întristează de aceasta, deoarece copiii le aduc multă bucurie și bună dispoziție¹.

nu și la propriile idei și concepții de dragul sufletului nostru pereche. Renunțând puțin câte puțin la propria noastră voie, sporim și în viața duhovnicească, apropiindu-ne mai mult de Dumnezeu, Cel care este prin excelență iubirea desăvârșită, iar în felul acesta ne eliberăm de propriul Eu și dobândim veșnicia alături de persoana iubită.

Familia înseamnă fericire. De ce lucrul acesta? Deoarece familia ne face să conștientizăm, în fiecare zi că există cineva lângă noi pe care îl iubim mai

mult decât ne iubim propria persoană. De exemplu, este știut faptul că părinții își iubesc copiii mai mult decât îi iubesc copiii pe ei, însă părinții nu se întristează de aceasta, deoarece copiii le aduc multă bucurie și bună dispoziție¹.

„De aceea s-a și dat căsătoria, încât ceea ce lipsește unuia să completeze celălalt, și firea noastră săracă să devină în felul acesta stăpână pe sine, în timp ce s-a făcut muritoare, să păstreze pentru multă vreme nemurirea, prin succesiunea copiilor”³.

1. Pr. P. Gumerov, *El și Ea în căutarea armoniei conjugale*, Ed. Sophia, București, 2014, p. 73.

2. Danion Vasile, *Cartea Nunții. Cum să-mi întemeiez o familie*, Ed. Areopag, București, 2013, p. 31.

3. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvinte de aur*, ED. EGUMENIȚA, GALAȚI, 2012, P. 87.

„De aceea există nunta și desfătarea după lege, ca bărbatul să nu mai poată spune nimic. De aceea i s-a dat femeii ca ajutor, ca să-i liniștească firea când se revoltă, ca să potolească valurile poftii.”⁴ „Nunta n-a fost rânduită ca să ne pervertim, nici ca să ne desfrânăm, ci ca să ne înțelepțim. Deci, ascultă-l pe Pavel care zice: Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său. Așadar, două sunt pricinile pentru care a fost rânduită căsătoria: și ca să ne înțelepțim, și ca să devenim părinți. Și din acestea două, cea dintâi este pricina înțelepciunii. Adică, pentru că a intrat în om pofta, a fost rânduită nunta, împiedicând folosirea de femei fără măsură, și convingându-l pe bărbat să aibă o singură femeie. Pentru că nașterea de copii n-o face neapărat nuntă, ci acel cuvânt al lui Dumnezeu, care zice: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul.”⁵

Taina aceasta mare este. Spune, însă, cum este mare? Pentru că fata, în timp ce a petrecut tot timpul ei în casă și nu l-a văzut niciodată pe mire, din prima zi îl dorește atât de mult încât îl primește ca

pe propriul ei trup. De asemenea bărbatul, pe cea pe care n-a văzut-o niciodată..., pe aceasta o așază din prima zi deasupra tuturor prietenilor și a rudeniilor și a propriilor părinți. Iarăși, părinților, dacă li se împuținează banii pentru vreo altă pricină, se tulbură, se întristează, îi trag la judecată pe cei care i-au păgubit, în timp ce omului pe care nu l-au văzut de multe ori, pe care nici nu l-au cunoscut vreodată, i-o încredințează pe fiica lor.... ci văzând-o pe fiica lor plecând departe de ei, nu se mânie pe relația familială, nu se întristează, nu se necăjesc, ci sunt mulțumiți și socotesc că este o binecuvântare s-o vadă pe fiica lor plecând din casă...⁶.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune căci căsătoria a fost dată spre a fi mângâiere pentru cei căsătoriți, spre împreună înțelegere, și ajutorare, pacea fiind, de asemenea, una dintre principalele îngrijiri care ar trebui să îi întărească, să le aducă bucurie și totodată să-i unească pe cei căsătoriți.

Profesor Pavel Chiriac

Școala Gimnazială Gulia-Dolhasca, jud. Suceava
Sursă foto: ziaruldearges.ro

4. Ibidem, p. 45.

5. Ibidem, pp. 134 - 135.

6. Ibidem, pp. 145 - 146.

Duminica a V-a după Paști

Această duminică este trecută în calendarul Bisericii ca *Duminica Samarineancei*. Cine este această samarineancă? Este o muceniță, Sf. Fotinî, prăznuită pe 26 februarie. Desigur, este mai puțin cunoscută de creștinii de rând, dar acest fapt nu îi scade importanța. Ne punem întrebarea: ce a făcut această locuitoare a Samariei, inițial necunoscută, anonimă, ca să intre în istorie, să fie pomenită de-a lungul veacurilor și să i se consacre chiar o zi din calendarul bisericesc? Cine este această Fotinî, care concurează pe marii împărați, ca Alexandru cel Mare sau Iuliu Cezar? De ce este ea pictată pe pereții bisericilor noastre?

Sfânta Muceniță Fotinî a fost la început o anonimă, dar o ilustră anonimă. Era o săteancă din Samaria, ținut considerat blestemat și spurcat de evrei, situat în centrul Țării Sfinte, între Galileea și Iudeea. O săteancă oarecare, cam desfrânată. Samarinenii erau ocoliți de iudei, deoarece erau un popor amestecat, de urmași ai triburilor Efraim și Manase și asiro-babilonieni, cu religie schimbată și cu un templu nou, diferit de cel de la Ierusalim, situat pe Muntele Garizim. Ei se închinau atât lui Iahve (Dumnezeu), cât și idolilor asiro-babilonieni și erau considerați un dezastru religios de evreii pioși, ca niște leproși de care trebuie să te ferești.

De aceea, evreii care călătoreau din Galileea în Iudeea ocoleau Samaria, trecând pe cealaltă parte a Iordanului, tocmai pentru a nu se spurca. Dar Mântuitorul a trecut chiar prin Samaria. Trebuie să ne închipuim că Apostolii înșiși nu-L urmau pe acel drum cu bucurie și fără teamă. Pentru un adevărat iudeu, a merge pe drumul acela era scandalos. Dar Mântuitorul hotărâse să înfrunte acest

scandal. Va fi avut El ceva în gând. Poate voia să le dea o anumită lecție Apostolilor. Aceștia s-au gândit probabil și la aceasta, deși nedumerirea le stăruia în suflete și vor fi privit în jur să nu-i vadă cineva și să le-o ia în nume de rău.

Ajunseseră lângă un sat care se chema Sihar. Observăm că Evangheliștii ne dau și detalii geografice. Ne spun numele provinciei, ne spun numele satului. Nu fac acest lucru întâmplător. Ei fac istorie. Și dau înadins detalii care să confirme veridicitatea întâmplării. La marginea satului era o fântână. Iisus S-a oprit să Se odihnească, iar pe ucenici i-a trimis în sat să caute ceva de mâncare. În timp ce Mântuitorul stătea lângă fântână, a venit din Sihar o femeie ca să ia apă. Aceasta e samarineanca Fotinî, pe care o amintește Evanghelia de astăzi. Samarineanca, adică o locuitoare din Samaria, cum am spune noi olteanca, sau ardeleanca, sau moldoveanca. Cu acest nume a rămas în istorie.

A venit la fântână, L-a văzut pe Mântuitorul și, după îmbrăcăminte, și-a dat seama că e iudeu. Nu l-a adresat nici un cuvânt, pentru că știa că nu se cădea să vorbească cu un iudeu. A scos apă. Probabil venise de acasă cu o găleată și cu o funie cu care să scoată apă. Fântâna nu avea instalație proprie de scos apă. Împotriva tuturor preceptelor Legii și spre surprinderea femeii, Mântuitorul i S-a adresat cu cuvintele: Dă-Mi să beau! Femeia a fost foarte contrariată. Nu i se mai întâmplase așa ceva. Omul călca rânduielile tradiționale. Îl înfruntă: Cum, Tu, care ești iudeu, ceri să bei apă de la mine, care sunt samarineancă?

Dialogul se anunța interesant. Femeia aștepta expli-

cația cerută. Nu l-a dat apă. Și atunci Domnul i-a spus: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care ți-a zis: „Dă-Mi să beau”, ai fi cerut tu de la Dânsul, și ți-ar fi dat apă vie (Ioan 4, 10 și urm.). Ciudată explicație! Și ce vorbă fără noimă: apă vie! Parcă ar exista și apă moartă, își va fi zis femeia în sinea ei. Nu mai auzise o astfel de asociere de cuvinte, deși metafora ca mod de vorbire nu le era străină celor din Orientul Antic. În Scriptura evreilor, care era și a samarinenilor, cu unele excepții, acest fel de vorbire făcea tocmai frumusețea inegalabilă a multor cărți, precum Cântarea Cântărilor, Proverbele lui Solomon, Ecclesiastul. Poate că femeia să nu fi fost totuși o cititoare prea silitoare. Și-apoi cărțile, pe vremea aceea, erau rezervate mai ales bărbaților.

Ea înțelegea cuvintele în ce spuneau ele simplu și

direct minții și înțelegerii ei, dar i se păruseră fără noimă. S-a mirat mai departe: Doamne – adică domnule –, fântâna este adâncă și nici ciutură nu ai; de unde dar ai apa cea vie? Că doar nu vei fi Tu mai mare decât Iacob, părintele nostru, care era în stare să facă minuni? Dar Iisus i-a răspuns din nou cu cuvinte de taină: Tot cel ce bea din apa aceasta va înseta iarăși, iar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta în veac, și apa pe care i-o voi da se va face într-însul izvor de apă care curge spre viață veșnică.

Nu e greu de presupus că femeia n-a priceput nici acum prea mult din cele auzite, dar o asemenea apă, care să-i ajungă pentru o viață, o ispita totuși: Doamne, dă-mi apa aceasta, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot apă! E o cerere de bun-simț, deși se putea să fi fost rostită puțin în glumă. Cuvintele străinului erau prea grele pentru ea. Putea crede că nici nu au fost rostite pentru ea. Și nici n-au fost rostite pentru ea. Mântuitorul, aparent, nici nu i-a mai răspuns la această cerere. Și-a dat seama că nu a fost înțeles și că femeia l-a luat cuvintele la modul cel mai direct, cum va păți și cu Nicodim, când îi va vorbi despre nașterea din nou, fără să priceapă sensul lor ascuns, tainic, spiritual. A dorit totuși s-o lămurească și atunci a recurs la un procedeu pedagogic, de pregătire.

Care este oare apa cea vie de care îi vorbește Mântuitorul femeii samarinence? Este Harul lui Dumnezeu, acea energie necreată, ce izvorăște din Dumnezeu și omul o poate simți. Este acea Lumină, pe care au văzut-o sfinții isihaiști prin practicarea rugăciunii inimii. Este bucuria de a fi pe Tabor și în Rai alături de Hristos, Dumnezeu nostru. Este pacea și liniștirea, care covârșește mintea și rațiunea umană. Harul ține loc și de mâncare, și de băutură, și de odihnă, în Împărăția lui Dumnezeu, cea nestrăcioasă. Amin.

Profesor Mihai-Ionuț Coană
(reflecție la Duminica Samarinenței,
Sf. Ev. Ioan 4, 5-42, 22 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță

Cine este cel mai tare de pe pământ?

Orice poveste începe cu odată sau cu a fost odată.

Odată fierul a fost întrebat:

- Tu ești cel mai tare de pe pământ?

- Nu, a răspuns el, cred că focul este, pentru că el mă poate topi.

Focul a fost întrebat și el:

- Tu ești cel mai tare?

- Nu, pentru că pe mine mă poate stinge apa.

A fost întrebată și apa dacă este cea mai tare de pe pământ și a răspuns:

- Nu, pentru că mă poate usca soarele.

Soarele a spus că pe pământ nu are vreo putere când norii umbresc cerul.

Norii au răspuns că de vârful munților ei se sparg.

Muntele a spus că omul îl poate micșora.

- Omule, tu ești cel mai tare de pe pământ?

Omul a răspuns că el este limitat pe pământ de către moarte.

A fost întrebată și Moartea dacă ea este cea mai tare

de pe pământ și a răspuns:

- Până nu demult am crezut că eu stăpânesc pe pământ, că tot ce înseamnă viață mi se închină puterii mele. Totul a fost așa până când m-am apropiat de Fiul Lui Dumnezeu pe când era pe Golgota, și Care, după ce a fost pus în mormânt, am crezut că am devenit stăpâna pământului. Numai că, a treia zi de la moartea Sa, aveam să aflu că m-am înșelat, căci Fiul lui Dumnezeu a înviat, biruindu-mă și rupând lanțurile mele cu care eu legasem lumea. Nu există ceva sau cineva pe pământ sau în cer care să l se poată opune tăriei Lui, a Fiului lui Dumnezeu.

Finalul acestei povestiri nu poate fi decât: Slavă lui Dumnezeu și puterii Lui! Slavă îndurării Lui și milostivirii Sale pentru noi oamenii!

Bucuria Sfintei Învieri a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne împresoare și să ne întărească pe noi, pe toți!

Profesor Felicia Păunescu

Duminica a VI-a după Paști

Hristos a înviat! Ne aflăm în ultima duminică în care ne salutăm cu aceste cuvinte. În această zi, la Sf. Liturghii ni s-a citit Evanghelia vindecării orbului din naștere. De la început, observăm faptul că grija apostolilor e aceea să afle de ce acel om e orb: „Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (In. 9, 2). Vedem cum accentul e pus pe găsirea celui vinovat. În loc să se caute soluția, se pune o întrebare care nu-și găsește utilitatea. Răspunsul Mântuitorului e următorul: „Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” (v. 3).

Răspunsul pare să fie unul surprinzător. Pe unii poate că i-ar scandaliza. Logica noastră spune că dacă greșim, trebuie să fim pedepsiți. Doar că a suferi fără vină reprezintă o nedreptate pentru noi. Totuși, Dumnezeu îngăduie uneori și asemenea situații. De ce? Aceasta se întâmplă tocmai pentru a se arăta cât de puternici e Dumnezeu. Oricât de mult ar avansa tehnologia, totuși, nici măcar aceasta nu e capabilă să facă minunile pe care le realizează Dumnezeu. Mai departe, vedem cât de important e să fim punctuali în tot ceea ce facem:

„Trebuie să fac, până e ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate lucra”. (v. 4). E foarte ușor a zice că e timp pentru a face cutare lucru.

Însă, a amâna pocăința pentru propriul nostru suflet e un lucru foarte periculos. Când suntem tineri, zicem că ne vom pocăi la bătrânețe. Deși, n-avem garanția că o vom prinde, totuși, continuăm să trăim după acest principiu nesănătos. Atunci când suntem bătrâni, zicem că nu mai putem să ne mai schimbăm viața. Acum e momentul în care trebuie să punem început bun vieții noastre. Nu trebuie să așteptăm să vină postul. Orice merită a doua șansă.

Însă, dacă nu vrem s-o primim, înseamnă că nu merităm s-o avem. Dacă pentru un examen, știm că avem timp să ne pregătim pentru el, în schimb, pentru mântuire, nu știm cât timp avem s-o facem. Auzim cum se întâmplă ca oamenii tineri să moară în mod neașteptat.

De aceea, să trăim fiecare zi a vieții noastre ca și cum aceasta ar fi ultima. Aceasta nu înseamnă că suntem pesimiști. Însă, e mult mai bine să prevenim decât să nu mai fim în stare să tratăm. Deși vorbim despre o vindecare, totuși, fariseii erau supărați. Motivul e acela că minunea s-a petrecut într-o zi de sâmbătă. Argumentul e unul total absurd. Cum ar fi dacă un medic în zilele noastre n-ar opera duminică, iar acel om ar muri? Ce s-ar întâmpla dacă pompierii n-ar stinge un incendiu fiindcă e zi de sărbătoare, iar în acel loc ar muri oameni?

Oare ne-ar lăsa inima să lăsăm să stea iarna în frig niște bătrâni doar că vrem să nu le reparăm soba fiindcă e perioadă sărbătorilor? Astfel, de aici, deducem că omul trebuie să fie ajutat în orice zi. Sau dacă ne-am afla în oricare dintre situațiile de mai sus descrise, cum ne-am simți? Însă, aceasta nu înseamnă că avem voie să ne apucăm să vopsim gardul duminică.

Acest lucru poate să fie făcut și într-o altă zi. În realitate, motivul pentru care Hristos era acuzat că vindeca sâmbăta era altul. Fariseii erau invidioși pe El. Aceștia doreau să fie în centrul atenției. Însă, a trăi așa înseamnă a fi egoist. Dumnezeu n-are nevoie de mândria oamenilor. El vrea să vadă că îi ajutăm pe cei de lângă noi. O frumoasă și emoți-

onală poveste e foarte sugestivă în acest caz. Un tânăr era împreună cu o fată oarbă. Într-o zi, aceasta și-a recăpătat vederea. Când a văzut ea că acesta era orb, a zis că nu mai vrea să trăiască alături de el. Însă, răspunsul acestuia e unul care ne va pune pe gânduri puțin mai mult: „Să ai grijă de ochii pe care ți i-am dăruit”. Chiar dacă nu ne cere nimeni să facem asemenea sacrificii, totuși, aceasta nu înseamnă că trebuie să-i neglijăm pe cei de lângă noi. Când ne rugăm lui Dumnezeu, Îi cerem foarte multe lucruri pentru noi. Dar, în schimb, pentru cei care au necazuri mari în viață, nu vrem să ne rugăm. Și apoi tot noi avem impresia că Dumnezeu e nedrept că nu vrea să ne dăruiască tot ceea ce i-am cerut. Aceasta se întâmplă fiindcă ne gândim doar la noi înșine. Dacă ne-am face timp măcar să ne rugăm pentru ceilalți, tot ar fi un lucru pozitiv. Binele pe care îl facem, se întoarce într-o bună zi. Acest lucru e ușor de observat. Să nu uităm că vom fi miluiți doar dacă suntem milostivi. Să nu uităm că la Judecata de Apoi, Dumnezeu ne va întreba dacă i-am ajutat pe cei de lângă noi.

E ușor a zice că vrem să vedem cutare loc din lume. Astfel, ajungem să ne condiționăm propria noastră fericire de un lucru care nu e atât de important în viața aceasta.

Însă, sunt oameni care doar și-ar dori să vadă. Acest lucru pare să fie unul cutremurător. Astfel, ceea ce pentru noi e un lucru banal, pentru alții reprezintă un simplu vis. Aceste cuvinte sunt dureroase. Așadar, vedem că avem de ce să-l mulțumim lui Dumnezeu. Însă, noi mereu căutăm să ne comparăm cu cei care o duc mai bine decât noi din punct de vedere material. Dacă vom trăi doar așa, niciodată nu vom fi fericiți. Fericirea nu constă în cât ai. A fi fericit înseamnă a te bucura de tot ceea ce ai.

Fericirea noastră depinde doar de noi. Sunt oameni care deși sunt săraci, sunt totuși bucuroși cu ceea ce au. În schimb, sunt mulți alții care sunt nefericiți, deși, sunt foarte bogați. Pentru alții, bogăția a devenit scopul vieții. Muncind cu lăcomie pentru noi, ne distrugem sănătatea. Și pentru a ne redobândi sănătatea, dăm banii pe care i-am muncit cu un foarte mare efort. Însă, aceasta nu înseamnă că trebuie să fim comozi. Lenea e la fel de periculoasă ca și lăcomia. De aceea, trebuie să evităm extremele în viață. O vorbă zice că se putea și mai rău. Și într-un fel așa e. Dacă noi ne văietăm că o ducem rău, ce să mai zicem de cei care chiar o duc așa. Până la urmă, ne stresăm atât de mult, încât uităm să mai fim fericiți. Chiar dacă în viață, inevitabil, pot să apară și momente puțin mai dificile, totuși, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne bucurăm și de tot ceea ce avem. Nu e ușor să facem așa ceva. Dar suntem în stare să trăim așa. Dacă ne dorim cu adevărat ceva, cu siguranță că vom fi în stare să realizăm așa ceva.

În schimb, nu căutăm să ne comparăm cu oamenii care sunt mai buni decât noi. Aceasta se întâmplă pentru că îi vedem pe ceilalți ca fiind răi. E ușor a zice că alții sunt așa. Însă, pe noi nu trebuie să ne intereseze atât de mult ce fac ceilalți. Accentul trebuie să fie pus pe propria noastră persoană. Faptul că alții sunt răi, nu reprezintă o scuză pentru noi. De aceea, să ne vindecăm cât mai repede de orbirea sufletească”. Amin.

Profesor Popescu Ionuț-Cătălin
(reflecție la Duminica Orbului din naștere,
Sf. Ev. Ioan 9, 1-38, 29 mai)